

MINISTERIET FOR BØRN, LIGESTILLING,
INTEGRATION OG SOCIALE FORHOLD

Folketingets Ligestillingsudvalg

Sagsnr. 2014 - 9562

Dato: 5. november 2014

Under henvisning til Folketingets Ligestillingsudvalgs brev af 8. oktober 2014 følger hermed ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forholds endelige svar på spørgsmål nr. 3 (LIU alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Özlem Sara Cekic (SF).

Spørgsmål nr. 3:

"Mener ministeren, at der i tilstrækkelig grad tages hensyn til fædres rettigheder i Statsforvaltningens og Ankestyrelsens afgørelser om fastsættelse af samvær til afholdelse af barsel- og forældreorlov, når forældrene ikke længere er samlevende?"

Svar:

Med forældreansvarsloven fra 2007 er barnets perspektiv i sager efter loven styrket ved, at lovgivningen tager afsæt i barnets ret til samvær og ikke som tidligere i forældrenes ret til samvær med barnet.

Det fremgår således af forældreansvarslovens § 19, stk. 1 og 2, at barnet har ret til samvær med den forælder, som det ikke har bopæl hos, og at forældrene har et fælles ansvar for, at barnet har samvær. Hvis der er uenighed om omfanget og udøvelsen af samvær, kan Statsforvaltningen efter anmodning træffes afgørelse herom og fastsættes de nødvendige bestemmelser i forbindelse hermed, jf. lovens § 21, stk. 1.

Det fremgår videre af lovens § 4, at afgørelser om samvær altid skal træffes ud fra, hvad der er bedst for barnet.

Ved fastsættelse af omfanget af samværet med den forælder, som barnet ikke bor hos, skal der tages hensyn til barnets alder og udvikling, og til at samværet tilrettelægges med en sådan fleksibilitet, at det hele tiden tilgodeser barnets behov for kontakt med den anden forælder. Samtidig skal der i takt med barnets

alder og modenhed lægges afgørende vægt på barnets egne synspunkter om omfanget og placeringen af samværet.

Statsforvaltningen skal ved fastsættelsen af samværet altid foretage en konkret og individuel vurdering af, hvilken samværsordning der vil være bedst for det pågældende barn, og en afgørelse om samvær skal være udtryk for den bedst mulige løsning for det enkelte barn. Der gælder efter loven ikke en formodning for, hvilken løsning der er bedst, og loven indeholder derfor ikke faste retningslinjer eller hovedregler for omfanget af et samvær.

Det bærende hensyn ved fastsættelse af samvær er således hensynet til det enkelte barn og ikke et hensyn til den ansøgende forælder.

Manu Sareen

/ Malene Vestergaard